

Първата брачна нощ прекарахме в една каюта на кораба "Загреб" на савското пристанище. Чак до сутринта през тънките дървени стени до нас достигаха препирните на покерджиите от салона. Чуваше се свистенето на сифон за сода, дрънченето на веригите и тъжното скрибуцане на пантите на някаква откачена врата. И все пак, въпреки че бяхме на котва, на това сватбено пътешествие имахме чувството, че плаваме нанякъде и че сутринта ще се събудим в морето. Събуди ни диво блъскане по вратата. Портиерът беше довел милиционерски патрул, за да провери документите ни. От отворената врата ни гледаха четвъртити лица с облещени очи. Показах им удостоверението за граждански брак и те разочаровани напуснаха каютата, без да се извинят за нахлуването. На сутринта, напуснахме този кораб-хотел и започнахме да търсим квартира. През време на съвместния си живот сме сменили трийсет и седем стаи и апартаменти под наем, борейки се до последен дъх от всяко място да направим онова, което се нарича дом. Този номадски живот, пълен с унижителни изпитания, ни принуди да забравим какво сме притежавали някога.